

Брой 18, декември 2009 г.

Адрес:

София 1000
Ул. "Денкоглу" № 12-14,
етаж 5
Тел./факс 987 26 46
София 1606, п.к.113
e-mail: ardus@abv.bg
www.ardusbg.com

ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ

АРДУС с представител във ФЕПЕДА

Дарина ПАНТАЛЕЕВА

Пълноправното членство в Европейската федерация на родителите на деца с увреден слух (ФЕПЕДА) е не само цел на АРДУС, а по-скоро синоним на желание да станем реална част от европейска организация, която ще ни доближи до сродните ни организации. Това ще ни дава възможност да споделим опит, да сравним членовете си, заедно да работим за децата си.

Разглеждането на кандидатурата на АРДУС се провежда на 24 и 25.07.09 г. в гр. Дъблин, в рамките на заседанието на Управителния съвет и Генералната асамблея на ФЕПЕДА. На заседанието присъстват представители на Швеция, Финландия, Естония, Германия, Австрия, Холандия, Франция и Чехия.

След направената презентация

за историята и дейността на АРДУС, участниците в Управителния съвет взеха решение за приемането на България за пълноправен член на ФЕПЕДА, а на 25.07.м. г. Генералната асамблея одобри това решение.

Дали защото бях сама на тази среща и нямаше друг сънародник, с когото да споделя, дали защото си спомних галечната 1994 г., когато в Саутхемпън малка група българи "се лу-

Заседание на УС

тхахме" в боядиските си за реалната сила на ФЕПЕДА и ролята ѝ в живота на семействата с деца с увреден слух в Европа, но за мен този момент беше наистина с много вълнение. И, следвайки българската традиция, покерих всички с гълъбка българско вино за успешно и ползотворно пълноправно членство на АРДУС във ФЕПЕДА.

Гласува се АРДУС да има представител във ФЕПЕДА.

Бел. рег. Членовете на Асоциацията сме щастливи, че в УС на автомобилната Европейска федерация на родителите на глухи деца има наш представител - Дарина Панталеева. Чрез г-жа Панталеева, във ФЕПЕДА ще се чуе гласът на българските родители. С останалите европейски представители ще вървим по пътя, преопределен ни в името на децата ни.

ПРОГРАМА

ЗА ПОБРАТИМЯВАНЕ

Офисът на Ирландската асоциация

Меморандум

На 28.09.2009 г. Национално представителните организации на и за хора с увреждания в България изпратиха Меморандум с конкретни оценки и предложения до: Георги Първанов, президент на Република България; Бойко Борисов, министър-председател на Република България; Цецка Цачева, председател на Народното събрание; Тотю Младенов, министър на труда и социалната политика; Йорданка Фандъкова, министър на образованието, младежта и науката; Симеон Дянков, министър на финансите; Божидар Нанев, министър на здравеопазването и до парламентарните групи в Народното събрание.

Те настояват за конструктивен диалог с правителството по проблемите на гражданиците с увреждания, за зачитане на правата им и преодоляване на засилващото се ограничаване на възможностите им за интеграция и достоен живот.

"Ако отново не бъде зачетена гражданска ни позиция, непоколебима е готовността ни да предприемем съответните законови действия в цялата страна, в това число и протести", се казва в Меморандума.

ЧЕТЕТЕ ОЩЕ:

Събудната мечта на един малък човек

На стр. 3

Емоции през лятната Ваканция

На стр. 4 и 5

Две щастливи и горди спортсмънки

На стр. 8

ФЕПЕДА и
многнат
Европейския ФЕПЕДА
на Ирландската

ПРОГРАМА

ЗА ПОБРАТИМЯВАНЕ

От стр. 1

Обсъдени бяха

предложението на АРДУС:

1. Гостуване на български ДУС в ирландски семейства и обратното и участието на ирландските деца в рехабилитационен лагер на АРДУС.
2. Участие в семинари на побратимената ни асоциация.
3. Участие на ирландци в лагери на АРДУС.
4. Споделяне и обмен на добри практики, методи и ноу-хау, съврзани с обучението и интеграцията на ДУС.
5. Изработване на проект по програма "Младеж".
6. Субтитриране и състоянието му в Ирландия и България.
7. Посещаване на курсове по английски език в Ирландия от ДУС.
8. Участие на български студенти с увреден слух в студентските бригади в Ирландия.
9. Участие на Бърнард Дейли в семинар и общо събрание на АРДУС.
10. Нови начини за подобряване на слуха на ДУС (чрез присаждане на стволови клемки).

Постигнати

бяха договореностите:

Отчетохме реалната възможност за реализиране на дейностите по т. 1, но задължително децата трябва да се приграждат от възрастен. Същото се отнася и за дейностите по т. 2, т. 4 и т. 7. По т. 3 и т. 5 трябва още да се гърдиат дейностите и начините, чрез които ще се постигнат.

Изключително интересно и ползтвортно е предложеното решение от Бърнард Дейли на дейностите по т. 8 - студенти с увреден слух да бъдат наемани на работа в DeafHear.ie през лятото.

По т. 3 - поканата беше приема, Бърнард Дейли ще участва в семинар в началото на декември.

По т. 10 - в Ирландия не се прилагат такива начини за подобряване на слуха на ДУС (чрез стволови клемки).

Ценно е предложението на Ирландската асоциация да финансира проект на АРДУС, с бюджет до 5 000 евро, за подпомагане на деца с увреден слух.

СТУДЕНТСКА

Започна учебната година

Силvana ПАВЛОВА

На 1 октомври т. г. отвори врати за новата учебна 2009/2010 г. за своите студенти, между които и младежи с увреден слух. Специализираното висше училище по библиотекознание и информационни технологии (СВУБИТ). Сред официалните гости - ректои на университети, представители на организации с дейности, свързани с образование, което дава СВУБИТ, беше министърът на образованието Йорданка Фандъкова. Присъства и топкуратори Николай Бареков от БТВ.

Приветствието поднесе проф. Стоян Денчев, ректор, който разказа и кратка история за първите години на учебното заведение. В продължение на повече от половин век, през него са минали близо 2000 студенти. СВУБИТ е приемник на Полувисшия институт по библиотечно дело, на Колежа по библиотечно дело и на Колежа по библиотекознание и информационни технологии. С решение на Народното събрание на 02.09.2004 г. е преобразувано в специализирано висше училище. В него са намерили призвание и младежите с увреден слух.

Приветствиаме нашите студенти и им пожелаваме успех. Те

се обучават в специалностите: "Библиотекознание и библиография" - Силвия Хунг Чан, I-и курс; Виктор Здрابков II-и курс; Анелия Ангелова II-и курс; Габриела Коли-

рова II-и курс; Васил Василев III-и курс и Минко Ангелов IV-и курс и в специалността "Информационна сигурност" - Васил Кърстев, I-и курс.

ДЕН НА КАРИЕРАТА '2009**За хора с увреждания**

Силvana ПАВЛОВА

Продължи се на 14 октомври т. г. в зала "Александър" на хотел "Радисън" в София. Мотото - "Мост за намаляване на ефектите от кризата".

Организатор е Българското сдружение за личностна алтернатива, съвместно с Агенцията по заетостта, Агенцията за хората с увреждания, Българската стопанска камара и Нова телевизия.

Във форума участваха като работодатели 35 компании и организации от сферата на бизнеса и обществения живот. Повече от 200 души бяха хората с увреждания, които подадоха документите си за работа в областта на услугите, високите технологии, финансите, търговията, ресторантърството, държавната администрация и др.

Младите кандидати за работа с увреден слух бяха над 50 човека - всеки с надеждата за добра реализация. Стартият на благородната инициатива гage зам.-

министърът на труда и социалната политика Красимир Попов. Успех пожелаха Росица Степанова, изпълнителен директор на Агенцията по заетостта, Тарковска от Агенцията за хората с увреждания, Албена Аманасова, зам.- кмет на Столичната община и др.

Изразено беше желанието да има не само специален ден за ангажираност на хората с увреждания, а тази приказка да бъде постоянна и непрекъсвана в годините.

Медийното партньорство на инициативата е поето от Иван Христов и Андрей Арнаудов от предаването "Станция нова" по Нова телевизия. "Няма нищо, което да направи един човек по-щастлив от смислената работа", използва известен цитат Андрей. "С подкрепата на Нова телевизия, събитието ще бъде по-шумно", каза Иван, т.е. ще се изльзват материали за проблемите на хората с увреждания.

В деня на кариерата всички вярваха, че заедно можат да постигнат положителна промяна - да живеем в общество без предразсъдъци и разделение, общество, в което всички да имат равен шанс.

БИТИЕ

Осъществената мечта на Agu

Калина ХИНКОВА,

Авторката е майка на дете с увреден слух. Но разказът ѝ не е за него, а за едно пораснало момиче, което е в синхрон с мечтите си.

Когато говоря за Агриана Първанова се просълзявам. Не от Вълнение и радост. Тайно си пожелавам и моят син да успее да се справи така добре в живота като нея. Пожелавам го на всички деца!

За много хора историята е нишо необичайно, но за нас, родителите на деца с увреден слух, това е една събъдната мечта.

Младо момиче, след завършване на Всичето си образование, започва работа. Справя се чудесно, колегите го харесват и уважават, намира нови приятели и нов свят. Всеки ден за него е предизвикателство. Всеки ден е изживян пълноценно и щастливо.

"Мечтайте и преследвайте мечти-те си, докато се превърнат в реалност!"

Запознах се с Agu преди година. След структурни промени в Националния Военноисторически музей, където работя, се сформира отдел, който трябва да ръководи. Една от задачите му беше осигуряването на информационното обслужване на музея. Предоставими се възможността да избера част от екипа си. Реших, че първо ще потърся подходящ човек сред младежите с увреден слух. Сноделих идеята си с ръководството на музея и за моя радост ме подкрепи. Обадих се в АРДУС и разказах на Мария Кръстева за желанието си. Тя познава добре членовете на асоциацията и ми препоръча да се съвържа с Агриана. Търсехме човек с отлични компютърни възможности, а Agu наскоро беше завършила Техническия университет, специалност "Графичен дизайн".

Бях я видяла на концертиране на група "Жестим". Видях я и за 30 мин. в музея. Но понякога са ми доставяли 30 сек., за да разбереш, че пред теб стои интелигентен, амбициозен, мил и добър млад човек. Магнетичната ѝ бънчна красота беше само допълнение

към всичките ѝ качества, които в бъдеще ще всекидневно откриах. Никога няма да забравя сумите ѝ: "Ако някога ня съм сигурна, че мога да се справя с нещо, не казвам не можа, а опитвам, после наимен начин нещата да станат". И тя говори сумите си на практика.

Първоначалната идея беше Agu да попълва новоизграждащата се база данни - електронен музейен каталог. Но това беше работа за човек с основни компютърни познания. А тя показва забиди компютърни умения и след коментар с ръководството решихме, че ще бъде човекът, който ще се занимава с музейния сайт. При новината с отворени очи, в които се четееше учуване и уплаха от новото предизвикателство. Изключително упорита е и сама каза: "Ще опитам!". До този момент не беше правила сайт, а и изискванията ни бяха големи - все пак сме национална институция. Справи се.

Сайтът е чудесен, ето адреса - <http://www.militarymuseum.bg>. В момента участваме в конкурса "Бг сайт". Сега на младата ни колекция ѝ предстои ново предизвикателство - изграждането на още три сайта за филиалите ни в страната.

На 14 ноември т. г. стана една година, откакто Агриана е част от колективата на Националния военноисторически музей. Колегите я приемат изключително добре. Agu е пример за възпитан малъг човек, пример за нас, хората, как да бъдем по-добри, как да работим, как да се веселим, как да си помагаме...

Пожелавам ѝ да успее да съхрани себе си 8 годините, да бъде щастлива. Радвам се за нея, когато всеки ден я виждам на работното ѝ място. Радвам се, че се справя със задълженията си. Радвам се, когато е усмихната...

Разказвам за това младо момиче, защото то е доказателство, че борбата си струва, че за нашите деца има достойно и равностойно място в "джунглата" на живота.

На мен Агриана ми дава най-вече вътрешно спокоенствие, че и моят Влади, има шанса да успее. Че всички деца могат да успеят! Сега наистина вярвам, че ние - деца и родители, ще извършим успешно своя път до край.

ВЪЛНЕНИЯ

За порасналите ни рожби и още нещо

Маргарита ДЖОНГОВА

Децата на АРДУС. Прекрасни деца от цялата ни прекрасна страна. Едните по-малки. Другите - вече пораснали

Живеем в Димитровград. Семейството ми членува в Асоциацията побече от 10 години.

За мен, за цялото ми семейство, АРДУС отдава на част от живота ни!

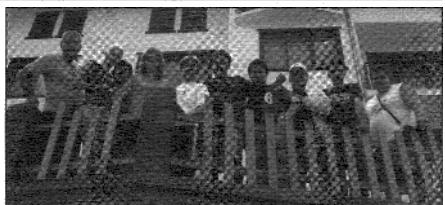
Ще споделя с читателите някои от Вълненията на момчето ми през тази година

Синът ми показва данни на пантомимист. С Лозко, друг нечуваш младеж от града ни и с подкрепата на Здравко Нейчев, ръководител от читалище "Васил Левски", направиха два етюда. Решиха да участват във Фестивала на изкуството на СГБ във Пловдив, където с други артисти, танцьори и "нейци" с увреден слух, се изявиха на сцената на кинотеатър "Гео Милев".

Щастливи бях след изпълненията си, защото почувствах, че публиката ги е харесала. Соловият пантомимен етюд на моя Валери - "Голф", бил един от най-добрите (по всеобщо мнение) и така моят мим бе включен в програмата на галаконцерта. Е, това си е за радост, защото не всеки ден можеш да покажеш заложите си през голяма зрителска аудитория.

Валери се върна от Пловдив зареден с енергия и положителни емоции, доволен от своето представяне. Снодели с мен колко хубави вечери са имали сред разговори, танци, смех и закачки. Момчето ми е много впечатлятелно и каза, че дълбоко ще съхрани спомените от новите запознанства.

През юли, заедно с други млади хора от Димитровград, ходиха на Националния паламков туристически събор на СГБ в Доспат. Включили се в състезания и в спортни игри... А за да не стане пожар от силните емоции по време на събора, имало гости дълъг! Но мой не попречил на участниците да изживеят приятни мигове на едно от най-красивите места в България.

Разказах накратко това, за да споделя радостта си от активността на мое вече пораснало момче. Като майка се радвам с цялото си сърце се на неговата самостоятелност, отговорност, структурност и последователност.

ГРИЖА

Добра практика, станала традиция

Ива ЕВСТАТИЕВА,
сурдопедагог

АРДУС отново зарадва децата и родители им с незабравима лятна почивка на планина. Осем слънчеви дни в град Трявна с приятели. Ваканция, изпълнена с емоции, разговори, игри и разходки.

Първото вълнуващо преживяване беше походът в природен парк "Българка", съвместно с природозашитната организация "Зелени Балкани". Трънката, която изпитахме при досега с природата, е незабравима. Домакините ни победиха по египет от екомаршрутите в парка, запознаха ни с природните забележителности на тази обlast от Стара планина. Походът завърши с пускането в естествена среда на гиби птици и кос-

тенурки, спасени от сътрудниците на екоорганизацията.

Деяностите през ваканцията бяха многобройни и разнообразни. Децата участваха с желание във всекидневната рехабилитация. Оживено и с интерес коментираха видяното, активно се включваха в занимания. А след тях - плуване, разходки, игри, танци, беселба...

Много харесаха разходките из Възрожденския град. В Трявна е запазена автентичната етнографска среда, малките улици с бюкни и занаятчийски работилници. Докоснахме се до миналото - видяхме къде и как са живели и работили предците ни.

Посетихме къщата-музей на Ангел Кънчев и музея за африканско изкуство. С много положителни емоции се заредихме в Дома на хумора и самурая в Габрово, където разглеждахме излож-

бата на карикатури и художествена фотография и се посмяхахме на прочутите габровски шеги.

Силни бяха преживяванията на екскурзиите до Соколовския девически манастир и до етнографския музей на открито "Етъра". Децата обогатиха знанията си по история и география, а речника си с много нови думи.

Не липсаха и спортни занимания и то по интереси - народна топка, футбол, федербал, билярд.

Вечерите - те бяха изпълнени със смях, музика, танци и игри.

Едно неповторимо, изпълнено с позитивъм лято. Заниманията гадоха възможност на децата за общуване, за създаване на трайни приятелски отношения.

Щастлива съм и с удоволствие участвам в прекрасните инициативи на Асоциацията.

КУЛТУРЕН ОБМЕН

Отново в нашия кръг

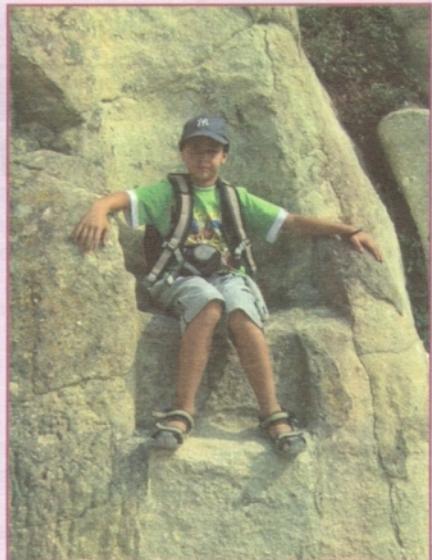
Така е нарекла младежкия културен обмен независимата организация с нестопанска цел - сдружение "Кръг".

Работата по европейски проекти за културен обмен е съвместна инициатива на Образователен център "Медиа", Сдружение "Съзнатие" и Сдружение "Кръг".

В едноседмичния лагер в с. Дъждовница в Източни Родопи, близо до Кърджали, деца и младежи изживяват неповторими емоции. Заедно с местните младежи творят и обменят опит чрез изкуството.

Сдружение "Кръг" е реставрирало и превърнало селското училище в Дъждовница в Европейска културна младежка къща - Арткъща. Участниците в лагера живеят там, имат часове по творческо писане, създават проекти от подръчни и природни материали - суhi съчки и цветя, камъчета и гр., взети от просторния двор на къщата, които стават послание за следващите гости. С новите си приятели са обучени и обучават върстниците си в еднодневен уръкшоп, а след обсяждане с преподавател, сами избират какво да преподават. А в кухнята приготвят традиционни специалитети от региона.

Правят и страховита екскурзия с водач до

труднодостъпни места и уникални природни забележителности.

Това преживяха и децата на АРДУС - Сиана, Светлин и Богомил, които от 26 юли до 2 август бяха в Арткъщата в с. Дъждовница.

АХ, МОРЕТО!

На поморийска Вълна

Силвана ПАВЛОВА

Лятната морска Ваканция на десета на Асоциацията беше в Рехабилитационния център "Свети Георги" в Поморие.

Първият ден премина в разговори и запознанства между младежите, родителите и ръководителите. Хубавото време и новият курорт настъпва славната група от 40 души да се впусне в опознавателна разходка още на другата сутрин. Открихме приятен и безопасен плаж, на който следващите седем дни минаха незабелязано. Игри се с монка във водата, винаги се оформяха като състезание за любовност. Имаше и пляжен волейбол. С изненада намерихме мъррен и играча беше от обед до вечер. Любителите фотографи направиха безброй снимки, които ще видите на специална изложба.

Отначало родителите зорко следяха децата си, но след като се убедиха в зрелостта им, отгдохаха времето си на обмяна на опит за възпитанието и бъдещата реализация на порасналите си вече синове и дъщери. А ръководителите винаги бяха нащрек, но това беше приятно, защото най-често участваха в различни игри или задушевни разговори.

Почивка, съчетана с интензивна рехабилитация

Интересни бяха и заниманията в конферентната зала на центъра. Работеше се по програма, насочена към комуникативните умения, съхраняване на моралните ценности, израждане и защита на позиция по определен въпрос и т.н. Okaza се, че децата имат свой опит и не рядко досега мърри заключения по важни теми на живота: любов, приятелство, вяра, надежда, отношение към по-въз-

растните и пр. От различните задания стана ясно, че познават добре страната ни, природните и културните забележителности и имат желание да разширят познанията си за света като исторически данни, различни култури и съвременни открития на науката. С интерес гледаха филмите по теми, а след проекциите гълъбоядата до късно вечерта. Имаше и дебати, в които с помощта на ръководителите успяваха да аргументират позициите си.

Името на рехабилитационния център, а и темата за Вярата, нямаше как да не бъде обобщена в разходка до манастира "Св. Великомъченик Георги победоносец" в Поморие. На това свято място видяхме истинската чистота у децата. Всички се съобразиха с правилата на манастира. Начинът, по който слушаха разказа на монаха, уважението, показвано към светините, възхити всички в църквата. След беседата с игумена - отец Йероним и Възетата от него благословия, заредени с духовни силы, отпихме от лекоизпитата вода и се върнахме в центъра.

Незабравима беше екскурзиията до Несебър, допогава познат само като курортен град. Историята на това рибарско селище, с ганни от VI- век Преги Христо, прераснало в добре укрепена градъръка, с изключително важна роля през римския и византийски период, остави отпечатък у всички.

В шеги и закачки, в усърдна интелектуална работа, дните бързо отлетяха.

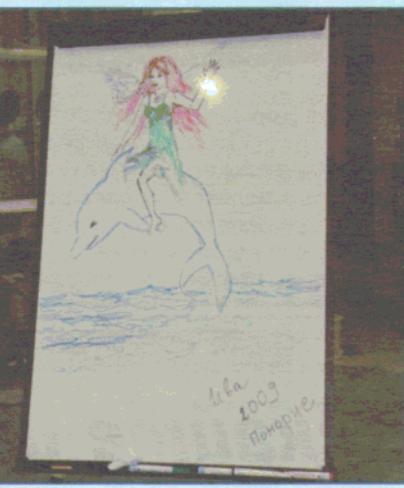
Задаваше се последната вечер. По традиция трябваше да се организира нещо изключително. Лагерът беше по различен от госегашните (по сумите на децата), затова и послед-

ната вечер трябваше да е различна. Кръстихме я "Вечер на талантите". Всеки сам трябваше да избере изпълнението си и да покаже най-добром от себе си.

Програмата беше уникална - сценки, танци, пантомима, рецитали със собствени творби. А Ива Минчева нарисува картина "Спомен от Поморие".

Лагерниците получиха подаръци за положените усилия. Радостта и благодарността в очите им пък беше пък подаръкът за ръководителите.

СПОМЕН

От Гърция

В началото на април младежи и девойки на АРДУС се разходили до Гърция. Ръководител била Людмила Карабанова от гр. Сандински.

Ивайло Стойков изпрати снимка, направена пред кораба, с който младите хора стигнали до остров Тасос.

Изповед? Не - откровеност!

Галина МИНЧЕВА

Майка съм от АРДУС на едно от НАШИТЕ ДЕЦА. Дъщеря ми е с диагноза "Практическа глухота". През юни беше нейният 21-и рожден ден.

В моето повествование решил да пропусна хронологията на първите години от семействата ни. Лична история в "справянето" с това животско предизвикателство. На всички родители с дете с уреден слух, убедена съм, сюжетът е до болка известен...

През далечната 1996 г. дъщеря ми забърши четиригодишното си обучение в ЦРСГ 6 кв. "Тайлово" в София. Предстояеше и да започва първи клас и я записахме в масово училище - в квартално столично СОУ. Попаднахме на сърцата учителка и в клас, който я прие радушно. Но!... Точно тогава непреодолими обстоятелства принудиха семейството ни да напусне София и се върнем в родния град на съпруга ми. В дълбоката провинция, където се оказахме САМИ с проблема. Без сурдопедагози, без психологическа подкрепа на други родители със сходни събди. Момиченчето ни стана на ученичка в единственото масово училище в града - местното СОУ. А аз години наред заляях с чувство за ужасна вина, че не осигурявам на детето си оптимална среда и условия за развитие. Мислех си, че го обичам на бавен, но сигурен рече и интелектуален регрес. Щом не сме в София...

Днес от дистанцията на изминалите години мога с облегчение да възъхвна и признаам колко съм се заблуждавала. Защото точно провинциалното градче срещна мен и дъщеря ми с един невероятен Човек - Красимира Коожухарова, логoped по образование, педагог по призвание и най-важното изумително позитивна и духовна Личност! "Любимата учителка" и наш-добрата приятелка - в едно! Не мога с думи да изразя горещата си признателност и благодарност към тази жена. Нейният позитивизъм

и любов ни зареждаше с кураж и възхновение през целия курс на средното образование. Благодарение и на г-жа Коожухарова, единствената пълна шестица на миниатюрната (първа) матура по литература беше на дъщеря ми - нечуващата зрелостничка. Какъв по-обективен критерий за постижение от този! Какво по-голямо морално удовлетворение за положението през годините усилия и труп!

Днес момичето ми е студентка втори курс в Националната художествена академия. Събъдна детската си мечта да бъде художничка. Успя и продължава да бележи успехи. Въпреки всички мои основателни или не съмнения и терзания. Въпреки трудностите, въпреки привидно непреодолимите препятствия по пътя!

Скъпи родители, вярвайте в децата си. Обичайте ги и ги подкрепяйте. "Инвалидността" е понятие, което поставя ограничения единствено в собствените ни представи.

МИНЕНИЕ

Искайте от живота и ще получите

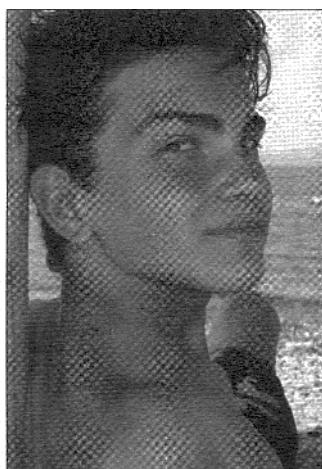
Ивайло СТАЙКОВ, 18-годишен

Повечето от децата, членове на АРДУС, вече не са малчугани. Много от тях са студенти. В минала брой на бюллетина (бр. 17) некои от тях разказаха за успехите и вълненията си в университетите и училищата им. И спорта.

Искам да споделя нещо по-различно. Темата за университетите и училищата е вечна, но има и други важни мигове.

Животът е прекрасен,

но как ще го устроим зависи единствено и изцяло от нас. Грави ми впечатление, че младите хора с уреден слух са ограничени в мечтите, в целите, в исканията си. Случвало ми се е да разговарям с нечуващите хора за бъдещето им и какво искам да постигам. Казват "не чувам и това ми пречи за много неща". Не мисля, че е така. Зад всеки човек се

крие нещо голямо и различно, стига да поискаш ще го открие.

Обичам да пътувам в чужбина.

Бил в Испания, Гърция, Полша, Америка и гр. В щатите имах достатъчно време да видя не малко неща. Срещнах се с запознани с много глухи хора. Впечатли ме тяхното

мислене, начина им на живот, на сърдечие. Те са освободени хора, конкретни. За тях няма чубащи или нечуващи. Общителни са, борбени за живот, с големи цели. Знаят какво искат и имат големи мечти. За мечтите няма граници във възрастта. Знаят как да уважават приятелите си. Бяха много заинтересованни от мен и малко тъжни от раздялата. Почти всички ми прашаха съм ли с желания.

Глухите хора не бива да се пренесняват.

Нека бъдат по-смели в мечтите и целите в живота, защото той е кратък и трябва да се изживее пълноценно.

В момента уча в гимназията по фотография.

Додатъкът завършвам. Най-важната част от живота ми предстои. Изпълнен съм с високи мечти и цели и знам, че ще ги постигна.

Изказвам благодарност на се-

мейстровото ми.

Благодаря на родителите ми, че ме възпитаха и ме научиха кое е ценното в живота. Горд съм със сестра ми. Тя е сила и борбена майка на две деца, които я разват и е много щастлива.

А на читателите казвам: искайте от живота и ще получите!

Бел. red.: Приятно е, когато чете материали, написани от млади хора. Благодаря на Иво за откривението. "Искайте от живота и ще получите" - казва той. Но мисля, че за да получим от живота, трябва не само да искаме, но и да даваме нещо от себе си. Тогава наистина ще получим повече.

Да дискутираме тази тема на страниците на бюллетина. Изпратете мнението си на адреса на АРДУС - до офиса или на e-mail-a, с уточнение "За бюллетина".

Мария Михайлова

СПОДЕЛЕНО

Искам хората да стават Все по-добри!

Янка Стоименова. Чаровната малка пантомимистка, която преди години беше в състава на АРДУС - "Малките понита", ръководен от Пантелеј Христов-Пони. Не веднъж и дважде се разгаваше на сцената, а изпълненията ѝ предизвикват бурни обаждания.

"Малката пантомимистка" Вече е на 24 години. Завършила НБУ, специалност "Архитектура и пластични изкуства". Прекрасната ѝ усмишка Все така греета красните ѝ лице. С нея даряват всеки, потърсят съвета и помощта ѝ.

Родители на деца с увреден слух я помолили да помага на децата им. Съгласила се, защото иска да е полезна колкото може повече. Не търси награда за труда си. Достатъчен ѝ е блясъкът в очите на този, на който е помогнала.

Специално за бюлетина, Яна сподели.

Благотворното присъствие на хората, които обичат да помагат, сред които съм и аз, е единствият ни избор, който ще ни позволява да сме почти удовлетворени. Имаме нужда от други хора, които да оценят специалните ни качества, както и ние да оценим техните. Нямаме никакво значение дали са най-великия на свeta певец, танцовър, атлет, лекар, актьор или адвокат. Ако в живота ни нямаме други хора, които да признават нашите заслуги и да оценяват специалното ни място на този свят, то тогава съществуването ни придобива ограничен смисъл.

Ето, например, при всичките си успехи великият Уолт Дисни никога не забравил на кого в действителност била заслугата да види съдържанието на своята мечта. Както сам казва: "Каквото и да сме постигнали, то е защото други хора са ни помогнали".

Независимо какво правим, винаги ще имаме нужда от други хора, които да придават стойност на живота ни. Ако не знаем как да намирате, как да приближате и как да задържате до себе си хората, които ще ни донесат радост, животът ни ще бъде безсмислен.

Често се чувстваме притеснено, несигурно и неудобно в различни ситуации при обществените ни изяви. Чувстваме също парещата болка да бъдеш отхърлен и ужасното стъпване пред невъзможността да напредваше в живота. Чувстваме се самотни. Но всеки, който намира хора, които са щастливи да работят с нас, а не срещу нас, познава щастие. Помагаме ли на другите да осъществят мечтите си, започва да ни се гласува доверие, социалният ни живот става по-пъстър и ние познаваме радостните усещания, свързани с прехърдането на това щастие върху другите.

За да помагаме, трябва да разговаряме с хората непредубедено и с топло чувство на въвеждане и по всяко време, без значение кой са, какъв е специалното им положение, как излекват, познаваме ли ги или не. Трябва да сме в състояние да породим добри чувства у хората на среща. Трябва да караме другите да осъзнаят собствената си човешка стойност. Изпитваме най-доброто от всеки, когото срещнем.

У всеки от нас има заложена частичка от това да бъдем необикновени, щедри, позитивни и жизненутърждаващи, така че да носим щастие почти на всеки, с когото имаме някакъв контакт. Трябва да осъзнаем, че се стремим към общество на другите хора и това ни прави действително най-щастлившите на свeta, защото разбираме, че другите са ни необходими не само за оцеляване, но и за любов, приятелство, успешен живот и за още много-

го неща. Трябва да се разбиваме, когато животът на другите се подрежда добре.

Затова обичам да помагам на хората, разбира се, според Възможностите си. Помагаме ли на хората, те получават най-чудесния подарък, който е невъзможно да се купи с пари - чувство за лично достойнство и за собствена стойност.

Уважавам, обичам, подкрепям, раздавам се и често казвам "Благодаря!". Иска ми се хората да са добри един към друг, да си помагат взаимно. Нека ставаме Все по-добри!

DEAFOLYMPICS '09

Щастливи и горди

Деница ТИХОЛОВА
Снимки Боряна ТИХОЛОВА

В началото на септември в Тайпе, столицата на Тайван, се състояха 21-е летни олимпийски игри на глухи Deaflympics. Сред атлетите от различни държави, бяха и спортсмите на Спортната федерация на глухите в България (СФГБ). Участваха в споровете бадминтон, борба и боулинг. Равносметката - 1 златен медал (бадминтон Гергана Баръмова, В. Търново), 1 сребрен (борба кл. стил, Ангел Кремов, Пг), 3 бронзови (борба съв. стил - Ангел Кремов, Пг, Пламен Дончев, Г.О. и Иван Ангелов, Дупница) и 19 място на боулинг (Боряна и Деница Тихолови от София).

Гордеем се с нашите момичета - Деница и Боряна. Те споделиха за читателите впечатленията и преживяванията на Олимпиадата в Тайпе.

От четири години със сестра ми Боби сме състезателки по боулинг. През 2005 г. започнахме да играем в отбора на СФГБ. Тренираме и участваме в турнири. През последните три години завоювахме два медала - през 2007 г. трети на двойки и през 2008 г. - вицешампионки на Републиканско първенство. Имаме и индивидуални награди. Това ни кара да се чувстваме горди, да имаме самочувствие, да бъдем силни и равни с чуващите. Какво по-голямо постижение за нас!

Със сестра ми почувствахме участието си в олимпиадата като награда за упоритостта и старанието ни и бяхме щастливи.

Според боулерите, при нас боулингът е един от малкото практикуващи олимпийски спорти. Започнахме сериозна подготвка, тренирахме упорито.

Заедно със състезателите по бадминтон и борба, треньори, рехабилитатори и официални лица, на 3-и септември пристигнахме в олимпийския град с много вълнение и готовност за медали.

Животът в Тайпе е непознат за нас, с различни традиции и култура. Времето е ужасно топло и влажно. Има красива и чиста природа, интерес-

ни забележителности...

Най-хубавият и вълнуващият миг беше невероятната церемония при откриването, продължила над три часа. Китайците показваха древните си традиции със своята модерна мощ. Програмата включваше китайска опера, кунгфу, дракони, воини и много акробатика, огромен брой фойерверки, колоритни танци на различни състави. Видяното трудно се описва с думи.

Девизът на Deaflympics'09 беше "Power in me", в превод "Силата в мен".

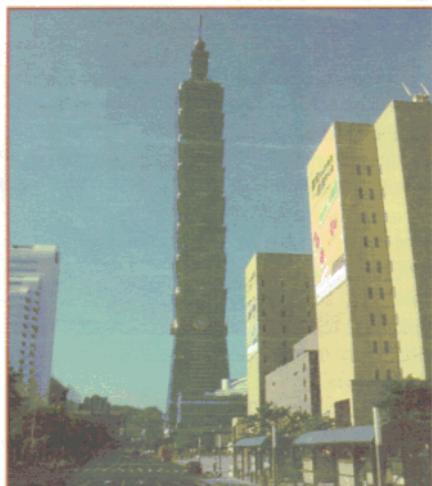
След запомнящото се откриване започна серията подготвка - тренировки, загрявания, мислене, конференция преди официално състезание.

С Боряна пет дни имахме състезания на различни етапи - индивидуално, двойки, тройки, отборно, master. Мятахме на различни места с меслене след една игра и се борихме сами. Накрая, след приключване на състезанията, заехме 19-то място на двойки от 30-те участвали. Направихме всичко възможно да постигнем най-високо ниво. Доволни сме от себе си и представянето ни. Научихме се как да боравим с тонките на такава писма със спокойствие и постъпът, какво е да се състезаваш с боулери от различни държави, какви въщности са правилата при боулинга - неща, важни за нас.

След състезанието, в хотела научихме, че трима от борците ни са взели медали. Бяхме щастливи и горди и ги поздравихме. Още повече се зарадвахме, когато разбрахме, че Гергана, състезателката ни по бадминтон, е стигнала до финала.

След приключването на състезанията се разходихме из Тайпе. Разглеждахме забележителности, качихме се на най-високата кула (втора след Willis Tower в Чикаго) в света, намираща се в центъра на града със 101 етажа и височина 508 м. Групата ни беше поканена да посети едно училище. Ученниците ни посрещнаха сърдечно, показваха ни тяхната култура, манци, поздравления. Беше вълнуващо и забавно.

Три дни преди закриването на Олимпийските игри беше финалът на състезателката ни по бадминтон. Отдохнахме в залата да я подкрепим, носехме българското знаме. Стискахме ръце,

всички до края на играта. Тя спечели! Спечелихме всички! Спечелихме българите! Презървахме се, бяхме щастливи и горди!

Предпоследната вечер, преди отпътуването се събрахме европейци, американци, китайци... Прекрасни спомени, запознанства, разговори, шракания на фотоапарати...

На сумрията събрахме баగажа и "изляхме" за родината. С нетърпение чакахме да се приберем у дома. ☺

След дългото и изморително пътуване пристигнахме уморени, но радостни. На аерогарата ни посрещнаха родители, роднини, политици, журналисти...

Ние, българските спортсти, се върнахме щастливи с медалите. За довиждане, на аерогарата, се презървахме съкак за последно. Но пак ще се виждаме, разбира се, когато имаме възможност да се съберем. А може би и на следващите Олимпийски игри?! ☺ ☺ ☺

АРДУС
Отговорен редактор
Мария Михайлова

Производство
Мейкър Артс